

Libris.RO

Respect pentru oameni si carti

SHEILA O'FLANAGAN

Dintr-o dată singură

Traducere: Mihaela Simona Mărculescu

 grupul drago print

Printed in Romania

fed print sa

O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

SUDDENLY SINGLE

Copyright © 2000 by Sheila O'Flanagan

Copyright © 2003 by Editura Lider
for the Romanian edition

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro, Site: www.trustul-lider.ro

1

Alix Callaghan se ridică și își examinează ciorapii.

La dracu'! Alix se uita lung la firul care îi fugise. Azi-dimineață i-am pus pentru prima oară. De ce mi se întîmplă exact atunci cînd am cîte o ședință?

– Este o lege nescrisă, îi spuse Jenny Smith. Ori de cîte ori o femeie are ceva important de făcut, i se rup ciorapii.

Alix zîmbi și deschise sertarul biroului.

– Iar altă lege nescrisă spune să fii mereu pregătită. Caută prin sertar și scoase o altă pereche de ciorapi. Mai ales dacă lucrezi la Europa Bank și știi că directorul ține ședințe ori de cîte ori are ocazia. În caz că mă caută, să-i spui că ajung jos în cinci minute.

Își luă poșeta și ciorapii și deschise ușa biroului de tranzacții. Precis că o să mă caute, știi cît de mult îi place să facă pe șefu'. Ah! Era să dea peste Dave Bryant, care intra în birou ducînd o pungă maro, cu prînzul lui din acea zi – două sandvișuri, o prăjitură și o cutie de Coca-Cola fără zahăr.

– Am plecat la ședința de conducere, îi spuse Alix. Nu s-a schimbat nimic în poziția noastră. Nu cred ca va dura mult; nu-mi imaginez că minunatul nostru client ar avea ceva nou de spus.

– Vin și cei de la Marks and Spencer la ședință?

Alix îl privi surprinsă.

– Ce spui?

– De ce te duci cu ciorapii ăia la ședință?

Alix se uită la perechea de ciorapi din mîna ei.

– Țștia sînt ciorapii mei de forță majoră. Și nu sînt marca Marks and Spencer. Dacă vrei cu tot dinadinsul să știi, află că sînt niște ciorapi scandalos de scumpi, marca Donna Karan, pe care i-am cumpărat de la duty-free, cînd m-am întors de la Paris.

Dave rise.

– E clar că nu știu chiar atât de multe, precum credeam, despre lenjeria feminină.

Respect – E foarte bine, spuse Alix. Altfel mi-aș fi făcut griji în ce te privește.

– În schimb mă pricep la ciorapi cu jartiere, zise Dave. Sînt expert în ciorapi cu jartiere – nu pot suferi ciorapii cu chilot.

– Da, ciorapii cu jartiere au și ei rostul lor, dar nu la serviciu. Cel puțin în ceea ce mă privește, zîmbi ea. Pa!

Alix ajunse ultima în sala de conferințe. Își ceru scuze pentru întârziere și se așeză la locul ei obișnuit, vizavi de Des Coyle, directorul de la Europa Bank din Dublin.

– M-am gândit să discutăm despre profitabilitate, spuse Des. Sînt sigur că Pat are ceva de spus în privința aceasta.

Pat Enright, contabilul-șef al băncii, își începu discursul. Alix îl asculta doar cu o ureche. Deși o interesa profitabilitatea băncii, avea acum alte priorități, printre care profitabilitatea biroului de tranzacții. Era șefa acestui birou din Dublin de cinci ani și, an de an, își depășise țintele propuse. Se spunea despre ea că este capabilă să descopere rapid sursele de necazuri, să găsească modalitățile de a face bani și să încheie tranzacții pe care nimeni altcineva n-ar fi reușit să le încheie. Și, în timp ce Pat vorbea despre profitabilitatea departamentului de credite (care era scăzută din cauza unui împrumut sindicalizat), Alix concepea un plan, pentru un client, care dorea să împrumute yenii, pe care să-i schimbe în euro.

– Și biroul de tranzacții? îi întrerupse Des gândurile. Ați avut o altă lună bună, Alix?

– Da, răspunse ea. Am efectuat cîteva tranzacții pentru Inico și Constant Images. Ne-am bazat pe dolari și pe obligațiuni SUA, lucru care ne-a adus profit.

– Excelent, îi zîmbi Des. Ține-o tot așa.

Alix dădu din cap. Nimeni nu avusese ceva de reproșat biroului de tranzacții și nici celor patru dealeri. De altfel, puțini se pricepeau la ceea ce făceau ei acolo și, oricum, cei cinci bărbați din jurul mesei de conferință se cam temeau de Alix Callaghan și

n-ar fi riscat să-i pună vreo întrebare care s-ar fi dovedit stupidă. Alix avea neplăcutul obicei de a scoate în evidență lipsa de competență a celorlalți – lucru pe care nimeni altcineva de la Europa Bank nu și l-ar fi îngăduit. Și, cu atât mai puțin, într-o ședință de conducere.

După ce ședința se încheie, Alix urcă în fugă scările spre biroul de tranzacții. Deschise brusc ușa și îl surprinse pe Dave închizînd grăbit pagina de sport a ziarului *Irish Times*.

– Cum merge? întrebă ea.

– Plictisitor, îi răspunse Dave. Am mai cumpărat niște dolari, dar rata nu s-a modificat. Este o zi extrem de plicticoasă.

– Să nu spui niciodată asta! Alix se așeză la biroul ei. Aduce ghinion. Am avut o săptămîină bună, nu e cazul să răscolim lucrurile. Se uită în jur. Unde-i Gavin?

Gavin Donnelly era cel mai tînăr și cel mai nou angajat al biroului de tranzacții.

– Ia prînzul cu Alfonso de la Banco Andalucia, îi spuse Jenny. Știi cît de mult îi place să mănînce cu rivalii noștri.

Alix rise.

– Încearcă să afle cine câștigă mai mult ca el. Este obsedat de condiția socială.

– Cunoșc, zise Jenny. Mie-mi spui?

– Ei, lasă-l în pace, interveni Dave. E vorba doar de tinerețe și exuberanță.

– Îi dau eu lui tinerețe și exuberanță, amenință Alix. Știe că ar trebui să se afle deja la birou.

Gavin se întoarse la birou abia la ora patru. Alix își privi semnificativ ceasul, cînd el intră pe ușă.

– Știu că e vineri, spuse ea. Și mai știu că n-a fost o zi deosebit de încărcată. Totuși ar fi trebuit să te întorci pînă la două și jumătate, Gavin. Unde dracu' ai fost?

Era evident că Gavin și Alfonso băuseră. Gavin avea ochii împăienjeniți.

– Am fost cu Alfonso Moya. Am stat de vorbă, încercă el să se scuze. E bine să știi ce fac rivalii noștri. Săptămîna asta au reușit schimbul secolului.

– Extraordinar, zise Alix ironică. Și cât au schimbat?
Gavin sughiță ușor.
– Nu l-am întrebat. Așa ceva nu se întreabă, Alix. Ar trebui să știi asta.

– Ai dreptate, îi răspunse ea politicoasă. Deci ei fac bani buni, nu?

– Da, încuviință Gavin.

– În timp ce tu ai pierdut șase mii de lire săptămîna trecută, nu?

Gavin se holbă la ea. Jenny își făcea de lucru cu telefoanele, iar Dave se adîncise din nou în lectura ziarului.

– Gavin, ar fi timpul să te mai maturizezi și tu, spuse Alix. Nu mai crede chiar tot ce ți se spune. Să nu mai pierzi niciodată patru ore la prînz fără permisiunea mea și fă bine de încheie-te ca lumea la șliț. Țsta-i semnul cel mai clar că ai băut prea mult.

Alix se ridică în picioare și ieși din birou.

Dave și Jenny încercară să-și ascundă rînjetele.

– Tîmpita! Gavin își aranjă șlițul. Ce grozavă se crede. Da' nu e. Sînt mulți alții mai buni ca ea. Îi arăt eu ei, într-o bună zi.

– Totuși ai cam întîrziat, îl dojeni Jenny cu blîndețe.

– Trebuia să-mi închipui că tu o să-i ții partea, spuse Gavin. Dar n-o să ajungi prea departe, Jenny. Ea nu pare genul de om care să le avantajeze pe femei. Îi place să fie șefă. Dar într-o bună zi nu va mai fi, și atunci o să-i rîd în nas!

Alix coborî în biroul lui Dermot Cullen. Ieșise din birou pentru a nu izbucni în rîs față de Gavin, profund jignit cînd ea îi spusese să se încheie la șliț. Gavin Donnelly avea potențial, își zise Alix, dar trebuia să și-l valorifice corespunzător. Prînzurile luate în crîsmă, care durau patru ore, nu constituiau cea mai bună modalitate.

Bătu la ușa biroului lui Dermot și intră. Dermot era șeful biroului de decontări și, cu cîteva zile în urmă, o problemă de decontare îi costase.

Se așcă în fața lui.

– A fost o simplă greșală sau e ceva în neregulă cu sistemul nostru? îl întrebă ea.

– A fost o greșală, îi răspunse Dermot. N-avea nici un rost să o mintă.

– Ne-a cam costat greșeala asta. Ar fi trebuit s-o depisteze cineva. Ochii ei verzi aruncau scînteii.

Nu e un semn bun, își zise Dermot. Toată lumea de la bancă știa că atunci cînd era calmă, ochii lui Alix erau gri, iar cînd deveneau verzi, însemna că ceva o enervase. Dermot nu-și dorea s-o sîrmească. Se știa că dealerii erau irascibili. Iar femeile dealeri erau și mai și.

– O să rezolvăm noi problema asta, îi spuse el. N-o să se mai întîmple.

– Sper, zise Alix. E destul de greu să faci bani și nu poți accepta ca altcineva să-i arunce pe apa sîmbetei.

– Ai dreptate, dar trebuie să recunoști că Noleen este nouă și treburile au fost destul de tensionate săptămîna trecută.

Alix se strîmbă, apoi zîmbi.

– Ai dreptate. Dar știi cum e, Dermot, toți sîntem tensionați.

– Mic-mi spui? oftă Dermot. Am nevoie de mai mulți oameni aici, însă bugetul nu permite.

– Știu. Alix se ridică în picioare și o porni spre ușă. Altceva?

– A, totul e în regulă.

– Bine. Îi zîmbi și ochii îi redeveniră gri. E timpul să mă întorc în birou.

– Pa, Alix, spuse Dermot și oftă ușurat după ce Alix plecă. Îl enerva de fiecare dată cînd se băga în treburile lui de la decontări, dar acum avusese dreptate. Ar fi trebuit să depisteze greșeala.

– Ceva nou? întrebă Alix cînd se înapoie în biroul de tranzacții.

– Nu, scutură Jenny din cap. E liniște. A sunat Wyn ca să-ți aducă aminte că trebuie să stai cu copiii ei. Voia să fie sigură că ți-ai notat. A spus: „Sora mea uită de obligațiile de familie, dacă nu-i amintesc eu“. Alix se strîmbă, iar Jenny zîmbi. A mai sunat și prietena ta, Sophia. Voia să știe dacă te duci la seminarul de la Londra, de luna viitoare.

– Am ceva mai bun de făcut, spuse Alix ridicînd receptorul și apăsînd puternic pe tasta rapidă de formare a numărului. Ultimul

seminar la care am participat a fost o pierdere de timp! Aș fi putut preda eu cursul.

„Sophia Redmond la telefon, se auzi o voce. În acest moment nu sînt la birou, dar vă rog să vă lăsați numele și numărul de telefon și vă sun eu cît pot de repede.“

– Nenorocita de mesagerie vocală, bombăni Alix. „Bună, Soph! Eu sînt, îți răspund la telefonul tău. Nu merg la seminarul de la Londra, dar s-ar putea să ajung totuși acolo pentru niște cumpărături. Mai vorbim.“ Închise telefonul și se uită la ceas. Cred că o să plec mai devreme astăzi, îi spuse ea lui Jenny. O să-l uimesc pe Paul!

– Doar n-ai uitat că Eimear dă de băut. Dave o privea uimit.

– Vai, Doamne! Alix duse mîna la gură. Am uitat. Cum de-am uitat? Mai ales că am stat de vorbă cu Dermot Cullen.

– Se anunță un week-end mai interesant? o întrebă Dave cu subînțeles.

– Aș vrea eu! rîse Alix.

– Deci vii la restaurant?

– Bineînțeles că vin. Doar n-o s-o las pe singura persoană cumsecade de la decontări să plece fără să-mi iau rămas-bun de la ea. Dacă ar fi fost și ea aici marți, n-am mai fi avut probleme.

Alix formă numărul ei de telefon de-acasă, dar nu răspunse nimeni. Paul lipsea, dar de ce nu pusese în funcțiune robotul telefonic? Încercă și pe mobilul lui, dar și acesta era închis. „Nasol“, bombăni ea. Și asta pentru că el nu se obosea să țină legătura cu ea. Îl știa ea pe Paul. O să se supere că ea o să ajungă tîrziu acasă.

Eimear Flaherty, fata care pleca de la bancă, făcea cîinste la barul O'Reilly's. Cei de la tranzacții sosiseră împreună și Eimear comandase băuturile.

– Se pare că ești aici de ceva vreme, îi zîmbi Dave.

Eimear clipi din ochi.

– De-abia mă mai țin pe picioare, îi mărturisi ea.

– Ai mai băut și la prînz? o întrebă Alix cu răceală.

– Din păcate, da. Ochii lui Eimear luciră. Dar a fost plăcut.

– Te-ai întîlnit cu Gavin Donnelly?

– Cu Gavin? Nu. De ce?

– Și el a luat un prînz lichid, îi spuse Alix. A ajuns în patru labe la birou, și cu șlițul descheiat!

Eimear rîse.

– Sărmanul Gavin.

– Ce vrei să spui cu sărmanul Gavin? o întrebă Alix.

– Pun pariu că l-ai călcat în picioare și pe urmă l-ai gonit acasă, spuse Eimear.

– Greșești, zise Alix. M-am purtat civilizată.

Eimear încă mai rîdea cînd li se alătură Jenny.

– Hei, Flaherty, și acum ce-ai de gînd? o întrebă Jenny.

– Mă dedic copiilor, deși ei nu vor aprecia niciodată sacrificiul meu, faptul că renunț la minunata ocazie de a lucra pentru Des Coyle și pentru Europa Bank!

Fetele rîseră.

– Eu cred că tu ești o norocoasă, spuse Jenny. Trebuie să fie extraordinar să poți renunța la serviciu.

– Nu știi. Eimear mai luă o gură din sticla ei de Budweiser. E atît de greu să tot alergi de colo-colo și să încerci mereu să fii în locul potrivit, la momentul potrivit. Dar știu că mă simt vinovată de fiecare dată cînd îl las pe Tom la grădiniță. Și pe Cliona la creșă. În același timp mi-e teamă că o să mă prostesc sînd acasă.

– Să te prostești? o întrebă Alix.

– Da. Mi-e teamă că n-o să mai discut decît despre scutece, jucării și chestii de-astea.

– Sînt convinsă că nu vrei să vorbești despre așa ceva, spuse Jenny.

– Da, dar poate că vor fi singurele treburi despre care voi mai putea vorbi. Eimear părea sincer îngrijorată.

– A, știu și eu? rîse Alix. Ai putea sta la o parolă cu celelalte mame despre chestiuni bancare.

Eimear îi zîmbi.

– Da, ele o să le discute în consiliu, sînt convinsă. Ar trebui să pot sta de vorbă despre treburi mai domestice, și nu despre cum să trimit mai bine un milion de dolari în Statele Unite.

– Ești o norocoasă, Eimear Flaherty. Linda Crossan, una din contabilele băncii, venea, clătînîndu-se, spre ele. N-o să mai trebuiască să te scoli cu noaptea în cap și să rămîi la bancă pînă seara tîrziu. Ascultă-mă pe mine, într-o bună zi o să renunț și eu la serviciu.

– Mai întîi va trebui să ai ca soț un medic drăguț, așa cum are Eimear, îi spuse Jenny pe un ton sec.

– Eu l-am întreținut la colegiu, zise Eimear. Măcar atîta lucru să facă și el acum.

Lui Alix îi era teribil de foame. La ședința de la prînz fuseseră oferite niște sandvișuri, dar ea nici nu le băgase în seamă. Acum, în fața ei stătea un tip cu o tavă cu cîrnați și ea luă trei deodată.

– Au! strigă ea. Sînt fierbinți.

– Așa și trebuie să fie. Dave Bryant luă patru cîrnați. Îmi plac la nebunie.

– O să fac bășici pe limbă, se tîngui Alix.

– Poate că așa o să mai taci și tu din gură.

– Ce glumeț ești. Alix bău niște bere ca să-și răcorească gura.

– E mai bine acum?

– Puțin.

– Am avut o săptămîină bună, spuse Dave.

– N-a fost rea. Alix suflă pe un cîmat, înainte de a mușca din el. Ca de obicei, Pat a vorbit despre profitabilitatea băncii.

– Și nu e bună? o întrebă Dave.

– Putea fi și mai bine, spuse Alix.

– Cel puțin facem bani, zise Dave.

– E adevărat, îi răspunse Alix. De asta sîntem plătiți.

– Pentru ce zici că ești plătită? o întrebă Des Coyle, directorul băncii.

– Ca să-ți facem bani, îi răspunse Alix.

– Așa-i, spuse Des Coyle. Și o și faci!

Alix îi zîmbi, iar el îi ciufuli părul.

– O țigară? Ochii lui Jenny erau deja tulburi.

– Nu, mulțumesc, spuse Alix. M-am lăsat de fumat.

– Eu te întrebam dacă ai vreo țigară?

– Iar eu ți-am răspuns că m-am lăsat de țigări.

– Ia lasă gogoșile, îi spuse Jenny. Ți-am văzut pachetul în sertar.

– Alea sînt doar pentru cazuri de forță majoră, o lămuri Alix. Și, crede-mă, nu le am la mine.

Alix își privi ceasul. Era aproape zece. Ar fi trebuit să plece. Încercase să-l sune pe Paul pe la șase ca să-i spună că o să întârzie, dar el nu-i răspunsese, iar mobilul era închis. Ca atare, nu-și mai bătu capul, deși știa că o să se supere pe ea că s-a îmbătat. Paul nu obișnuia să bea, fapt ce o atrăgea și o oripila în același timp. Era grozav să aibă pe cineva care să conducă mașina, pe care să se bazeze, dar era îngrozitor să-l știe privind-o dezaprobat, cînd ea se împleticea pe scări.

– Eimear! Alix îi făcu semn funcționarei de la decontări. Trebuie să plec. Am treburi de rezolvat, oameni de întîlnit.

– Bine, Alix. O să trec să vă văd pe toți, promit.

– Să fii fericită, îi spuse Alix. Să nu ne duci dorul prea mult.

– N-o să vă duc dorul.

Alix coborî scările clătînîndu-se. Băuse prea mult. Era o prostie, își zise ea, pentru că nu-i plăcea să se îmbete. De obicei se oprea la trei sau patru sticle de bere, însă în seara aceea băuse mult mai mult.

Aerul nopții o ameți. Făcu semn unui taxi și se urcă în el. Avea noroc că găsise unul liber, își zise ea, și închise ochii. Orașul era aglomerat. Turiștii îmbrăcați în tricouri și șorturi o făceau pe Alix să se simtă prost în taionul ei de culoarea cafelei și pantofii maro cu tocuri joase. La precedentă ei slujbă, dealerii se îmbrăcau în jeanși și în bluze. Și-ar fi dorit să fie la fel și la Europa Bank.

Taxiul își făcea loc cu greu prin traficul intens. În dreptul parcului St. Stephen's era un ambuteiaj.

Alix se aplecă spre șofer.

– Pot să cobor aici. O să merg pe jos.

– Cum doriți, spuse șoferul.

Pe Baggot Street era mai puțină lume. Alix căscă și în timp ce trecea pe lîngă casele construite în stil georgian se întrebă, așa cum făcea mereu, cum ar fi fost să deții o asemenea casă și să locuiești în ea. Ce minunat era să dispui de atîta spațiu.